

Ur

"Skärgårds-Sickan"

And^{te} coru moto.

Förmer: 1. E

ens dess bild jag e — ger Ej minsta häg — komot
stod hon för mitt ö — ga, Med lju — sa lockars

p.

mf.

var Och minnet blott mig
glans En engel från det

sä — ger Flur säll jag for dom var På dju — pet jag min lå gå bar På djupet jag
hö — ga En skönare ej fanns Ät Ma — de jag dock hennes bild, och hade jag

min låga bar men ack dock lycklig var.
dock hennes bild Så skön, så engla — mild.

1.^a

2.^a

V. 2. Flur

1.
 När stormen öfver jordens brusar
 Och åskan skäller slag på slag
 Och vindens vilde vingar susar
 Bland molnens framdräkt mågen dag
 Men snart sig himlen åter kläder
 På nytt uti sin armdräkt
 Och solen blickar fram och gläder
 Sin med sin stråle människors hägt.

2.
 Så raras öck i minskans hjerta
 Bekymrens itar sorgens spådt
 Så stutas hon af ofärdlös smärta
 Den kunn i sin boja lagt
 Men evig är ej sorgens dymma
 Smart glädjen strömmar i vår själ.

Och lyckans stjärnor åter glimma
 Då skärgårds ~~stjärnor~~ flickan tar farväl

Adieu